

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **MAGION system, a.s.**, IČO 25872818
sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín
zastoupený advokátem Mgr. Markem Šimkou
sídlem Šumavská 519/35, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti: **Univerzita Karlova**
sídlem Ovocný trh 560/5, 166 36 Praha
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Brožem
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 6. 2019, č. j. ÚOHS-R0059/2019/VZ-16794/2019/322/PJe,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 6. 2019, č. j. ÚOHS-R0059/2019/VZ-16794/2019/322/PJe, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Marka Šimky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. ÚOHS-R0059/2019/VZ-16794/2019/322/PJe, zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. ÚOHS-S0058/2019/VZ-08800/2019/532/LOh (dále také jen „rozhodnutí žalovaného“), a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Své rozhodnutí žalovaný přijal jako správní orgán příslušný dle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“) ve správním řízení zahájeném dne 11. 2. 2019 na návrh žalobce ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) učiněných při zadávání veřejné zakázky „RUK – ÚVT – Dodávka, technická podpora a rozvoj jednotného ekonomického informačního systému na Univerzitě Karlově - Druhé opakování“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 18. 10. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 22. 10. 2018 pod ev. č. Z2018-036246, ve znění oprav uveřejněných dne 29. 11. 2018, dne 17. 12. 2018 a dne 11. 1. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 23. 10. 2018 pod ev. č. 2018/S 204-464317, ve znění oprav uveřejněných dne 29. 11. 2018 pod ev. č. 2018/S 230-525719, dne 18. 12. 2018 pod ev. č. 2018/S 243-555213 a dne 10. 1. 2019 pod ev. č. 2019/S 007-011707 (dále také jen „předmětná veřejná zakázka“). Žalovaný rozhodl tak, že návrh navrhovatele (žalobce) podle § 265 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
3. Žalobcův návrh přitom směřoval zejména proti nastavení zadávacích podmínek, v důsledku čehož mu měla být znemožněna účast v zadávacím řízení. Žalobce měl za to, že kritéria technické kvalifikace požadující zkušenost dodavatele se zpracováním tzv. ekonomicko-organizačního projektu (dále jen „EOP“) jsou diskriminační a nepřiměřená a dále, že subjektivní kritéria hodnocení kvality nabídek jsou netransparentní a nedostatečná pro přípravu nabídky [daný EOP byl dle bodu 4.5.A. zadávací dokumentace charakterizován jako „dokument obsahující popis nastavení ekonomické metodiky (zpracování ekonomických informací) a ekonomických procesů v konkrétní firmě či organizaci a zároveň obsahující návrh optimalizace tohoto nastavení a těchto procesů“]. Žalobce svým návrhem rovněž brojil proti nepřiměřenému prodloužení lhůty pro podání nabídek v souvislosti s vysvětlením zadávací dokumentace ze dne 8. 1. 2019. Žádnou z těchto námitek posléze žalovaný ani předseda Úřadu neshledali důvodnými.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobu žalobce spojil s návrhem na nařízení předběžného opatření dle § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tomuto návrhu soud vyhověl, když usnesením ze dne 16. 7. 2019, č. j. 29 Af 50/2019-131, osobě zúčastněné na řízení zakázal uzavřít smlouvu v předmětném zadávacím řízení. Přitom již v rámci daného návrhu žalobce zdůraznil nepřiměřenost požadavku na vypracování EOP před implementací samotného jádra dané veřejné zakázky, již je ekonomický informační systém (dále jen „EIS“). Požadavek technické kvalifikace spočívající v předchozí realizaci EOP, a to včetně zkušeností členů realizačního týmu s takovou činností, byl nepřiměřený také proto, že vypracování EOP před implementací EIS je v praxi zcela neobvyklé, požaduje to až nyní zadavatel, a proto na trhu neexistuje dostatek relevantních referenčních zakázek. Tím je omrzena hospodářská soutěž pro dodavatele, kteří jsou kvalifikováni pro implementaci EIS a související vypracování EOP, pakliže si jej zadavatel přeje. Daný kvalifikační předpoklad také vykazuje znaky diskriminace, neboť žalobce má důvodné podezření, že mu vyhovuje jediný subjekt, společnost BBM spol. s r. o.
5. Zadavatelem požadované předchozí zkušenosti tak dle žalobce neexistují. Neobstojí argument žalovaného, který uvedl v bodě 130. svého rozhodnutí, že zadavatel v zadávacím řízení obdržel

dvě nabídky. Dle žalobce totiž z obsahu správního spisu (a z daných nabídek) plyne, že žádná z předložených referencí nesplňuje kvalifikační požadavky zadavatele. Žádná z předložených referencí totiž nevyhovuje vymezení EOP dle zadávací dokumentace.

6. Dle žalovaného je také problematické, že vyjádření k podkladům rozhodnutí bylo předsedovi Úřadu doručeno dne 10. 6. 2019, a již čtyři dny nato předseda Úřadu rozhodl o zamítnutí rozkladu. To odporuje praxi žalovaného, žalovaný byl povinen rozklad posoudit v plném rozsahu, tedy cestou rozkladové komise, což nenastalo. Nadto předseda Úřadu ve svém rozhodnutí uvádí, že nyní nehodnotí, zda v nabídkách předložené reference odpovídají zadávací dokumentaci, neboť to je úlohou zadavatele při posuzování nabídek. Takový přístup je dle žalobce nesprávný a svědčí o tom, že předseda Úřadu nedostatečně posoudil relevantní důkazní prostředky, resp. se jimi odmítl zabývat. V jiných srovnatelných případech žalovaný dle žalobce nabídky posuzuje, a to za účelem zjištění, zda byly zadávací podmínky nastaveny nezákonně.
7. Žalobce je tak toho názoru, že žalovaný byl povinen přihlédnout k reálnému obsahu podaných nabídek (předložených referencí) a učinit si vlastní úsudek o jejich souladu s kvalifikačními požadavky zadavatele, aby potvrdil, či naopak vyvrátil argumentaci žalobce, že požadavky zadavatele jsou nepřiměřené či skrytě diskriminační, neboť vyžadují neexistující či jen obtížně dosažitelnou referenci, čímž vylučují z možnosti podat nabídku objektivně kvalifikované dodavatele. Nelze zároveň přijmout argument, že žalobce má k dispozici následný přezkum týkající se souladu nabídek se zadávací dokumentací, neboť k podání takového návrhu již žalobce nemusí být později oprávněn. Nadto byl žalobci obsah nabídek zpřístupněn až v řízení o rozkladu, čímž mu byl odebrán jeden stupeň, v jehož rámci mohl uplatňovat svou argumentaci.
8. V návaznosti na obsah svého rozkladu žalobce dále uvedl, že žalovaný neučinil nic pro to, aby pravdivost žalobcových domněnek svědčících o nepřiměřeném a diskriminačním charakteru zmíněného požadavku na reference ověřil či vyvrátil. Žalovaný tak nedostatečně zjistil skutkový stav a spokojil se jen s formulacemi zadavatele týkajícími se důležitosti EOP jakožto součásti dodávky EIS. V tomto ohledu byla v řízení rovněž hrubě narušena rovnost stran. Žalobce v řízení předložil důvodná podezření, a nelze po něm, jak to činí žalovaný a předseda Úřadu, vyžadovat, aby, jakožto soukromá osoba, snášel všechny potřebné důkazy.
9. Žalobce také uvedl, že v rozkladu detailně brojil proti nepodloženým závěrům rozhodnutí žalovaného, co je a co není obvyklou součástí EOP a EIS. Obecné formulace v bodu 54. a násl. rozhodnutí předsedy Úřadu svědčí o tom, že namísto toho, aby se předseda Úřadu zabýval zjištěním skutkového stavu (posouzení přezkoumatelnosti zcela nepodložených závěrů v rozhodnutí žalovaného), vytýká žalobci, že nenavrl důkazy pro svá tvrzení. Žalobce totiž mj. označil své reference, které má v souvislosti se zpracováním obdobných veřejných zakázek (např. pro Masarykovu univerzitu); žalovanému nic nebránilo, aby se na tohoto či jiné označené odběratele obrátil a vnesl na ně dotaz na obsah dodávek EIS apod.
10. Formulace žalovaného v tomto směru považuje žalobce za obecné a nepodložené konkrétními podklady, přičemž danou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného svým rozhodnutím aproboval i předseda Úřadu. Podobně se žalovaný (či předseda Úřadu) řádně a přezkoumatelně nevypořádal s námitkou diskriminace zahraničních dodavatelů, když neověřoval relevanci a reálnost dílčí odlišnosti české a slovenské úpravy týkající se účetních předpisů při realizaci EIS od českého subjektu v prostředí slovenského právního řádu (žalobce zde odkazoval na vlastní realizaci EIS pro Slovenskou technickou univerzitu v Bratislavě).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě tak, že dle jeho názoru je nedůvodná a soud by ji měl zamítnout. K údajnému nedostatečnému zjištění skutkového stavu uvedl, že ověřovat soulad uplatněných referencí se zadávací dokumentací je primárně věcí zadavatele a žalovaný se k tomu může

uchylovat pouze tehdy, je-li to předmětem přezkumu. Posouzení uplatněných referencí z pohledu jejich souladu se zadávací dokumentací by vedlo k tomu, že by žalovaný musel provést část posouzení nabídky (posoudit splnění určitého kvalifikačního předpokladu). To není ve fázi přezkumu zadávacích podmínek přípustné. Prakticky by to totiž znamenalo, že by žalovaný poskytoval zadavateli návod k tomu, jak má nabídky posoudit. Pokud bude mít žalobce následně za to, že si zadavatel vybral v zadávacím řízení dodavatele, který nesplňuje kvalifikační předpoklady, má otevřenou cestu k tomu, aby rozhodnutí o výběru dodavatele napadl novým návrhem.

12. Nelze také přehlížet, že dle žalobce zadavatelem požadovaná reference na trhu neexistuje, popř. že je zcela unikátní. Svoji argumentaci žalobce zakládal na tvrzení, že vypracování EOP jako formalizovaného dokumentu je zcela atypickou službou, která není obvykle poskytována, protože je zcela nesmyslné požadovat zkušenost s jeho zpracováním. Z uplatněných referencí však dle žalovaného na první pohled vyplývá, že se vztahují k poskytnutí služeb spočívajících ve vypracování studií o ekonomickém fungování organizace, obsahujících zpravidla popisnou a doporučující část. Pokud snad mají tyto reference dílčí vady, pro které nejsou v souladu se zadávací dokumentací (např. netýkají se výslovně ekonomických metodik), jak tvrdí žalobce, vypovídají minimálně o tom, že zpracování formalizované studie o nastavení ekonomického fungování určité organizace je službou na trhu poskytovanou. Z tohoto pohledu se jeví tvrzení žalobce, že požadavek na zkušenost se zpracováním EOP je nesmyslný, jako účelové. Jednoduše není pravdou, že by se formalizované studie vůbec nezpracovávaly. Po tomto předběžném posouzení tedy předseda Úřadu neshledal, že by bylo třeba posuzovat soulad referencí se zadávací dokumentací. Takové podrobné posouzení je věcí zadavatele.
13. K námitce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, že se předseda Úřadu nezabýval nepřezkoumatelnými závěry žalovaného a že neoprávněně vytkl žalobci, že nenavrl důkazy pro svá tvrzení, je dle žalovaného třeba uvést následující: Předseda Úřadu na rozdíl od žalobce neměl důvodné pochybnosti o reálném účelu požadavku na prokázání zkušenosti se zpracováním EOP. Žalobce své podezření založil na tom, že požadovat EOP je nesmysl, neboť se nejedná o standardní službu, protože ty služby, v nichž zpracování EOP spočívá (jednak popis ekonomických metodik a ekonomických procesů, jednak doporučení k optimalizaci těchto procesů a metodik), jsou v zásadě poskytovány s každou dodávkou EIS.
14. K tomu lze dle žalovaného pro přehlednost uvést, že pro účely prokázání kvalifikace dle bodu 4.5.A. zadávací dokumentace se „[e]konomicko-organizačním projektem [...] rozumí dokument obsahující popis nastavení ekonomické metodiky (zpracování ekonomických informací) a ekonomických procesů v konkrétní firmě či organizaci a zároveň obsahující návrh optimalizace tohoto nastavení a těchto procesů“. Dle uvedeného ustanovení zadávací dokumentace tak EOP spočívá jednak v činnostech popisných a analytických, jednak v poskytnutí optimalizačních doporučení. Předseda Úřadu přitom dal žalobci za pravdu v tom, že při každé dodávce EIS je zpravidla třeba analyzovat nastavení ekonomických procesů zadavatele a jeho ekonomické metodiky, neboť to je vždy třeba k dodání dobře fungujícího EIS. Předseda Úřadu nemohl však už bez dalšího uzavřít, že by součástí každé dodávky EIS muselo být nutně poskytnutí doporučení směřujících k optimalizaci.
15. Žalovaný k tomu dále uvádí, že předseda Úřadu nemá pochybnosti o tom, že při některých dodávkách EIS dochází při poskytování doporučení k optimalizaci. Ale z toho, co poptává zadavatel a jak definoval pojem EOP pro účely prokázání kvalifikace, je zjevné, že mu jde o to, aby dodavatel měl zkušenost s dodáním určité komplexní analýzy a komplexního doporučení k optimalizaci, nejen dílčích drobných doporučení. O tom svědčí i požadavek na prokázání zkušenosti se zpracováním EOP jako formalizovaného dokumentu. U dílčích drobných doporučení k optimalizaci pak není pochyb, že je v praxi postačí učinit ústně. Pokud jde však o komplexní službu, nemá předseda důvod pochybovat o tom, že je poskytována také formou zpracování písemné studie.

16. Podle žalovaného žalobce své tvrzení, že doporučení k optimalizaci je vždy součástí dodávky EIS, prezentuje jako fakt. Z ničeho, co ve správním řízení žalobce tvrdil, to však v konkrétních obrysech nevyplývalo. Žalobce sice odkázal na své dřívější dodávky pro jiné subjekty, nikterak tyto služby však nepopsal, nepojmenoval ani nespecifikoval, jakým způsobem či v jakém rozsahu v rámci těchto služeb poskytoval optimalizační doporučení. Ani v řízení o rozkladu, ani v nynější žalobě zatím v této otázce svá tvrzení žalobce nekonkretizoval. Proto uvedené tvrzení nemůže založit důvodné podezření, že by EOP na relevantním trhu nebyl vůbec vypracováván nebo že by se jednalo o ojedinělou službu, protože by snad jeho formalizované zpracování bylo v zásadě zbytečné.
17. Dle názoru žalovaného není jeho úkolem ověřovat každé tvrzení navrhovatele. Úřad i jeho předseda mají zjišťovat skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Tyto pochybnosti v řízení nevyvstaly. Žalobce ani netvrdil nic, čím by tyto důvodné pochybnosti mohl založit. Nadto se žalobce prezentuje jako odborník na relevantním trhu. Lze od něj proto důvodně očekávat, že svá tvrzení je schopen detailně podložit konkrétními informacemi o službách na relevantním trhu poskytovaných, ne jen obecnými tvrzeními. Žalobce takto nepostupoval.
18. K námitce, že předseda Úřadu rozhodl již čtyři dny po doručení vyjádření žalovaného k podkladům rozhodnutí, žalovaný uvedl, že ve vyjádření ze dne 10. 6. 2019 se žalobce v zásadě vyjádřil pouze k těmto referencím a konstatoval, že neodpovídají zadávací dokumentaci, z čehož vyvozoval, že šetřená reference je nedostupná a zadávací podmínky jsou nastaveny diskriminačně. Jak již bylo uvedeno, předseda Úřadu nemohl soulad referencí se zadávací dokumentací posuzovat.
19. Žalovaný přitom k obsahu referencí v prvostupňovém rozhodnutí přihlédl (bod 130.), ačkoliv jejich obsah nepopsal a neučinil je v řízení v první instanci podklady rozhodnutí. Právě proto předseda Úřadu podklady rozhodnutí doplnil, aby – pro případ potvrzení prvostupňového rozhodnutí a zamítnutí rozkladu – nenastala situace, že předsedou Úřadu potvrzené rozhodnutí bude obsahovat skutkové závěry, které se neopírají o příslušné podklady rozhodnutí.
20. Dle žalovaného je třeba dodat, že rozkladová komise věc přesto projednala a navrhla předsedovi Úřadu potvrzení prvostupňového rozhodnutí a zamítnutí rozkladu, aniž by požadovala doplnění podkladů rozhodnutí. Navíc případné nedostatky postupu orgánu prvního stupně při shromažďování podkladů rozhodnutí může odstranit i odvolací (rozkladový) orgán, pročez je nedůvodná námitka žalobce o upření jedné instance.
21. Pakliže žalobce v žalobě uvedl, že v rozkladu předložil důvodná podezření, že zadávací podmínky mohou být formulovány ve prospěch konkrétního dodavatele, pak je třeba říci, že ve vyjádření ze dne 10. 6. 2019 naopak uzavřel, že žádná z uplatněných referencí neodpovídá zadávací dokumentaci; k tomu žalobce v žalobě uvádí, že příslušná reference mohla od roku 2017, kdy zadavatel formuloval svůj požadavek poprvé, expirovat (stát se starší 3 let). K tomu žalovaný uvádí, že pokud by byla pravda, že kvalifikační kritéria byla nastavena úmyslně diskriminačně, bylo by důvodné očekávat, že zadavatel dovede svůj plán do zdárného konce, tedy že zadávací řízení zahájí tak, aby onen domnělý „předem vybraný“ dodavatel stihl svoji referenci uplatnit. Žalobce tedy svá podezření vlastní argumentací sám vyvrátil.
22. Námitka, že předseda Úřadu ignoroval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného založenou na tom, že dle žalobce žalovaný „fantazíroval“, když přijal skutkový závěr, že vytvoření EIS je činností v oblasti informačních technologií a programování a naopak zpracování EOP činností administrativní a analytickou, je nepřipadná. Podle žalovaného totiž platí, že pokud je EOP určitým formalizovaným popisem, posouzením a doporučením (tj. studií) a EIS naopak informačním systémem, pak jsou závěry žalovaného namísto a rozhodně se o fantazírování nejedná. Je to naopak žalobce, kdo tvrdí, že součástí obvyklé dodávky EIS je i poskytování

optimalizačních doporučení. To je však činnost v podstatě poradenská, která z podstaty věci není činností vedoucí k vytvoření informačního systému, ale další činností, kterou lze poskytnout vedle vytvoření informačního systému. Je to tedy žalobce, kdo přisuzuje jazykovým pojmům širší význam, než *prima facie* mají. Ačkoliv toto žalobce činí, nejenže k tomu nevznáší důkazní návrhy, ale svá tvrzení dokonce ani nijak nekonkretizuje (kromě toho, že uvádí, že služby obsahující doporučující činnosti sám poskytuje). Je tedy zcela namístě po žalobci požadovat, aby svá tvrzení prokázal.

23. Důvodná není ani námitka diskriminace zahraničních dodavatelů. Ani kdyby byla účetní legislativa v České republice a např. na Slovensku zcela shodná, nelze hovořit o tom, že požadavky českého a slovenského práva jsou stejné. Obsah právních norem je formován jednak právními předpisy, jednak judikaturou. Výklad právních ustanovení formuje i doktrína a soft law. S ohledem na to, že uvedené právní řády se v této oblasti vyvíjejí určitou dobu samostatně, nelze si rozumně představit, že by měla být jejich právní regulace účetnictví shodná. Proto ve správním řízení žalovaný ani předseda Úřadu neshledali důvody k tomu, aby blíže objasňovali obsah jednotlivých právních řádů v oblasti účetní regulace. Pokud měl navrhovatel za to, že obsah právních norem v oblasti účetnictví na Slovensku se podstatně neliší od poměrů právního prostředí českého, měl k tomu předložit důkazy.
24. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku. V ní označil závěry žalovaného ohledně žalobcem tvrzené diskriminaci za „plané konstatování“, které není opřeno o skutková zjištění. Tato skutková zjištění žalovaný neučinil ani přes přímé návrhy žalobce a celé řízení je tak třeba považovat za hrubě tendenční.
25. Žalobce také nemůže akceptovat tvrzení o nemožnosti posuzovat soulad uplatněných referencí se zadávací dokumentací, a to např. s ohledem na diskriminační charakter těchto požadavků. Žalovaný tak v jiných případech standardně činí. Zcela neakceptovatelným je pak názor žalovaného, že žalobce může (ne)splnění podmínek dle zadávací dokumentace napadnout novým návrhem – žalobce totiž v důsledku diskriminačních zadávacích podmínek nabídku vůbec nepodal, pročez ani nemůže později příslušný návrh podat. Pokud tedy zadavatel uzavře smlouvu s předem vybraným dodavatelem, nelze tuto skutečnost, ani samotný výběr, nijak napadnout, resp. tu není nikdo, kdo by tak mohl učinit. Je to naopak žalovaný, kdo má možnost získat relevantní informace týkající se podezření, které žalobce chová.
26. Dle žalobce nemůže žalovaný bagatelizovat nedostatky přeložených referencí. Nejde o to, že jsou tu jejich dílčí nedostatky – tyto nedostatky jsou zásadní a jedná se tak o klíčový důkaz o tom, že zadavatelem požadované reference neexistují, resp. že neexistují formalizované studie, které by zcela naplňovaly požadavky zadavatele na prokázání kvalifikace. Žalovaný si neopatřil nic, čím by své závěry o existenci podobných EOP podepřel. Žalobce jako důkaz označil implementaci svého ekonomického informačního systému u řady českých vysokých škol, žalovaný však žádný z takových důkazních návrhů, a to bez jakéhokoli odůvodnění, neprovedl. Žalovaný tak důkazní návrhy zcela ignoroval, navíc v situaci, kdy nikdo, zadavatel ani účastníci zadávacího řízení, jakoukoli referenci v požadovaném smyslu nepředložil. To se týká i tvrzení žalobce, že v rámci implementace svého ekonomického informačního systému např. pro Masarykovu univerzitu formuloval optimalizační opatření.
27. Není to dle žalobce on, kdo měl dokazovat svá tvrzení o službách na relevantním trhu, ale byl to naopak zadavatel, kdo měl prokázat, že jeho požadavek na předmětnou referenci je oprávněný a přiměřený. Mělo tak být učiněno např. průzkumem trhu, z nepochopitelných důvodů však v nynějším případě žalovaný na takovém prokázání ze strany zadavatel netrval. Žalobce přitom dotazem na dotčené společnosti vyvrátil původní tvrzení zadavatele, že EOP dodávají auditorské a poradenské společnosti z tzv. velké čtyřky. Žalovaný tak nemůže žalobci vytýkat, že nepředložil důkazy a zároveň provedení žalobcových důkazních návrhů odmítat.

28. Za důvodné nepovažuje žalobce ani argumenty žalovaného týkající se řádného projednání věci rozkladovou komisí a následného adekvátního posouzení ze strany předsedy Úřadu. Obdobné platí o domněnce žalovaného, že kdyby skutečně byl ze strany zadavatele zájem uzavřít smlouvu s předem vybraným uchazečem, byl by tento plán již doveden do „zdárného konce“. Více než dvouletý průběh dané veřejné zakázky, proti jejíž podobě žalobce v minulosti již poměrně úspěšně brojil (první zadávací řízení bylo žalovaným zrušeno právě na popud žalobce), svědčí o tom, že i aktivita žalobce vede k tomu, že zadavatel není schopen onoho „zdárného konce“ dosáhnout. Nyní se přitom zadavateli podařilo efektivně zabránit žalobci v podání nabídky a v činnosti žalovaného dochází k výraznému protežování zadavatele, jakožto jednoho z účastníků správního řízení.
29. Navíc je třeba ve vztahu k argumentaci žalovaného vzít v potaz, že tvorba EOP a EIS je nedělitelná. Moderní ekonomické informační systémy (např. produkt žalobce) v sobě již optimalizaci interních ekonomických procesů integrálně obsahují, tedy podstatná část optimalizace nastává již jejich prostou implementací.
30. Neobstojí ani tvrzení žalovaného ohledně nedoložení důkazů pro domněnku o diskriminaci zahraničních dodavatelů. Tyto důkazy žalobce předložil, žalovaný je však neprovedl.
31. K věci se konečně podáním ze dne 21. 11. 2019 vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení. Ta uvedla, že dle jejího názoru nelze požadavek na vypracování EOP před implementací EIS považovat za nepřiměřený či diskriminační. V žalobou napadeném rozhodnutí je totiž jasně uvedeno, že referenční nabídky podali dva uchazeči o veřejnou zakázku prostřednictvím subdodavatelů. Argumentaci uvedenou v bodě 50. a následujícím napadeného rozhodnutí považuje osoba zúčastněná na řízení za přesvědčivou. I další relevantní pasáže daného rozhodnutí se s předmětnými spornými body nastolenými žalobcem přesvědčivě a přezkoumatelně vypořádávají. Rovněž skutkový stav zjistil žalovaný dle názoru osoby zúčastněné na řízení správně a dostatečně. Za nedůvodnou nepovažuje osoba zúčastněná na řízení ani argumentaci žalobce k (ne)projednání věci rozkladovou komisí a k údajné diskriminaci zahraničních dodavatelů. Požadavek na EOP, jakožto kvalifikační podmínku, má osoba zúčastněná na řízení vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a svým potřebám za odůvodněný a racionální. Osoba zúčastněná na řízení považuje za prokázané, že příslušné referenční zakázky na trhu existují a byly v zadávacím řízení také předloženy; svou vlastní argumentaci přitom žalobce sám popírá, když na jednu stranu tvrdí, že dané reference neexistují, na druhou stranu však uváděl, že požadovaná reference, kterou má disponovat zadavatelem preferovaný dodavatel, je unikátní a účelově nastavená (avšak tedy existující). Konečně osoba zúčastněná na řízení činí spornými i tvrzení žalobce o nutném provázání EOP s funkcionalitami nabízeného EIS.

IV. Ústní jednání

32. Při ústním jednání dne 27. 11. 2019 žalobce, žalovaný i osoba zúčastněná na řízení setrvali na své dosavadní argumentaci, která vyplývala z jejich písemných podání ve věci, popř. v případě žalovaného z jeho prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí předsedy Úřadu.
33. V rámci ústního jednání soud provedl k důkazu rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2014, č. j. ÚOHS-S168/2013/VZ-1153/2014/521/SWa, o které žalobce opíral tvrzení o správní praxi žalovaného. Z tohoto rozhodnutí se podává, že jím žalovaný uložil ve správním řízení zahájeném z moci úřední, zadavateli – statutárnímu městu Chomutov, ve věci možného spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky „*Poradenství poskytované zadavateli v souvislosti s přípravou žádostí o dotace*“ pokutu ve výši 500 000 Kč. Jmenovaný zadavatel se měl dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nedodržel požadavek zakotvený v § 50 odst. 3 citovaného zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na zásadu zákazu diskriminace

stanovenou v § 6 citovaného zákona o veřejných zakázkách, když v bodu 4.2.4 zadávací dokumentace v rámci seznamu významných služeb podle § 56 odst. 2 písm. a) citovaného zákona o veřejných zakázkách požadoval doložit zkušenosti uchazečů s kompletním zpracováním alespoň jednoho projektu IPRM (Integrovaný plán rozvoje města) spočívajícího v přidělení dotací z fondů EU o finančním objemu 700 mil. Kč bez DPH, ačkoliv zpracování projektu integrovaného plánu rozvoje města bezprostředně nesouvisí s předmětem plnění veřejné zakázky, přičemž uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky.

V. Posouzení věci soudem

34. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (žalovaného) včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Soud přitom i s ohledem na argumentaci osoby zúčastněné na řízení k návrhu na vydání předběžného opatření, v níž byly uváděny poměrně silné ekonomické důvody pro potřebu rychlého vyřešení celé problematiky, věc projednal přednostně dle § 56 odst. 1 s. ř. s., kteroužto možnost avizoval již ve svém výše zmíněném usnesení ze dne 16. 7. 2019, č. j. 29 Af 50/2019-131.
35. S ohledem na žalobní námitky bylo třeba posoudit zejména to, zda jsou odůvodněné závěry žalovaného (potažmo předsedy Úřadu) o zákonnosti zadávací dokumentace, resp. zda mají tyto závěry dostatečnou oporu ve spise a skutkových zjištěních.
36. Soud také uvádí, že původní návrh žalobce ze dne 11. 2. 2019 dle § 250 zákona o zadávání veřejných zakázek, směřující především proti zadávacím podmínkám, byl ve svém záběru podstatně širší. Nynější žaloba tak již míří jen na aspekt týkající se požadavku zadavatele na předmětný EOP jakožto kvalifikační předpoklad.
37. V rámci posouzení věci soud také předesílá, že jak s ohledem na její povahu, tak s přihlédnutím k argumentaci žalobce, neposuzuje meritorně to, zda v požadavcích zadávací dokumentace lze spatřovat diskriminační aspekt nebo zda vykazuje zadávací dokumentace znaky nepřiměřenosti (obecně tedy nesouladu s § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek), popř. zda podané nabídky skutečně věcně odpovídají požadavkům zadávací dokumentace (byť se této otázce nelze v určité rovině zcela vyhnout). Pozornost soudu je zaměřena, jak již bylo naznačeno, primárně na to, jak danou otázku žalovaný (předseda Úřadu) posoudil a zda tyto závěry jsou dostatečně odůvodněné a podložené.
38. Definiční znaky požadovaného EOP vyplývají z bodu 4.5.A zadávací dokumentace a shora byly citovány. V obecné rovině a na první pohled by bylo možné akceptovat závěry předsedy Úřadu, že kvalifikační požadavek související s EOP není zcela iracionální, a že podmínky prokázání takové reference se jeví natolik mírné, že dané požadavky je schopen splnit běžný poskytovatel ekonomicko-poradenských služeb – viz bod 62. rozhodnutí předsedy Úřadu ve vazbě na bod 128. rozhodnutí žalovaného. Tento obecný závěr však musí obstát ve světle argumentace žalobce (která v návaznosti na svou procesní rovinu směřuje k tvrzení o diskriminačním či nepřiměřeném omezení hospodářské soutěže o předmětnou veřejnou zakázku) a konkrétních okolností projednávaného případu.
39. Žalobce do počátku poměrně konzistentně tvrdí, že zpracování samotného EOP, bez vazby na implementaci EIS, je nezvyklé, a že se podobné dokumenty samostatně prakticky nevyskytují. Ačkoli, jak již bylo zmíněno, je možné si (z „laického“ hlediska) představit samostatnou existenci takových dokumentů, neboť *prima facie* se jeví, že nevybočují z rámce činnosti ekonomicko-poradenských subjektů, bylo třeba ověřit, zda není rozdíl mezi tím, co si lze představit, a co skutečně existuje.
40. V žádné fázi řízení totiž dle názoru soudu žádný z jeho účastníků, a ani žalovaný či předseda Úřadu, nedoložili konkrétní příklad takového EOP, což by mělo potenciál zpochybnit

oprávněnost žalobcových tvrzení. Ta navíc nebyla zcela obecného charakteru, ale např. již na straně 8 až 9 návrhu ze dne 11. 2. 2019 žalobce odkazuje na výsledky vlastního průzkumu u poradenských společností tzv. velké čtyřky (PricewaterhouseCoopers, KPMG, Deloitte a Ernst & Young) a uvádí, že příslušnou referenci disponuje jediná z nich.

41. Soud souhlasí s žalovaným, že není třeba důkladně skutkově ověřovat a prověřovat každé tvrzení žalobce (resp. navrhovatele v řízení dle § 249 a násl. zákona o zadávání veřejných zakázek). Existují totiž pochopitelně námitky, které lze vypořádat více či méně složitou úvahou, popř. námitky, které je dokonce možné vypořádat implicitně. To však nemůže bez dalšího platit u námitek, které tvoří jádro argumentace navrhovatele, opírají se o konkrétní skutková tvrzení a k těmto skutkovým tvrzením nabízejí důkazní návrhy, potažmo návrhy na provedení skutkových zjištění, a to za situace, kdy daná tvrzení zjevně nejsou jen spekulativní či odtržená od reality.
42. V obecné rovině pak je možné s žalovaným souhlasit i v tom, že řízení dle § 249 a násl. zákona o zadávání veřejných zakázek, pakliže je zahájeno na návrh, je logicky návrhovým řízením, v němž je kladena na navrhovatele vyšší „odpovědnost“ za záběr a zacílení řízení, nežli je tomu u řízení zahajovaných z moci úřední, pakliže by v něm žalobce vystupoval např. v postavení „pouhého“ autora podnětu. V tomto směru lze odkázat na náležitosti návrhu, jak jsou uvedeny v § 251 zákona o zadávání veřejných zakázek a subsidiárně také na § 52 odst. 1 větu první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dle které „[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení“, a to ve spojení s § 50 odst. 3 větou druhou správního řádu, dle které „[v] řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“.
43. Stále však platí, že břemeno řádného zjištění skutkového stavu leží na bedrech správního orgánu. Dle § 3 správního řádu totiž platí, že „[n]evypovídá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Zároveň dle § 50 odst. 3 věty první správního řádu platí, že „[s]právní orgán je povinen zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu“.
44. Ve výše uvedeném kontextu je tak dle názoru zdejšího soudu důležité to, že žalobce již ve svém návrhu ze dne 11. 2. 2019 uvedl, v případech kterých vysokých škol v České republice implementoval svůj ekonomický informační systém, a jak je tomu s případnou odůvodněností požadavku na EOP jakožto kvalifikační kritérium. Především pak, jak již bylo zmíněno, ve svém návrhu odkázal na to, že ani zmíněné společnosti tzv. velké čtyřky EOP v zadavatelem definované podobě nevypracovávají.
45. Takto nastolený rámec věci si dle názoru soudu žádal vysvětlení. Žalobce totiž přednesl v rámci zásadní části své argumentace taková skutková tvrzení a částečně i důkazní návrhy, které bylo třeba pro „zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“ v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o návrhu, prověřit. Soud tak souhlasí s žalobcem, že argumentace žalovaného (popř. předsedy Úřadu) v tomto směru zůstala v rovině úvah, které nebyly podloženy skutkovými zjištěními. Nabízelo se přitom např. vznesení dotazů na relevantní subjekty (popř. zadavatele), zda dokumenty obdobné EOP, jak byl definován v zadávací dokumentaci, zpracovávají, a zda tedy lze vycházet z toho, že se jedná o kvalifikační předpoklad přiměřený a nediskriminační, který neomezuje soutěž o předmětnou veřejnou zakázku (zde soud připomíná, že žalobce nezpochybňoval EOP jako možnou součást předmětu plnění, ale jako součást kvalifikačních předpokladů).
46. Bez dalšího neobstojí ani odkaz žalovaného (resp. předsedy Úřadu) na to, že EOP je oprávněný kvalifikační požadavek, a to s přihlédnutím k tomu, že zadavatel obdržel dvě nabídky, jejichž součástí jsou příslušné reference ve smyslu EOP. Samo o sobě totiž podání nabídek nemůže svědčit o souladu zadávací dokumentace s požadavky § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek.

47. Soud přitom netvrdí, že žalovaný nutně musel podrobně vyhodnocovat, zda podané nabídky odpovídají požadavkům zadávací dokumentace (za zcela případný soud v této souvislosti nepovažuje argument žalobce správní praxí žalovaného, konkrétně rozhodnutím ze dne 16. 1. 2014, č. j. ÚOHS-S168/2013/VZ-1153/2014/521/SWa, a to již proto, že dané rozhodnutí žalovaný přijal v jiném typu řízení než nyní, a to v řízení o správním deliktu zadavatele) a „snímat“ tak ze zadavatele tíži odpovědnosti za tuto otázku. Na druhou stranu žalobce namítl konkrétní nedostatky, které měly dokumenty předložené jinými uchazeči vykazovat. Hodnocení této otázky se nelze vyhnout abstraktními úvahami, nýbrž je nutné příslušné námitky konkrétně vypořádat, a to v rámci konfrontace se zpochybňovanými podklady (referencemi); to platí zejména za situace, kdy nelze vůči žalobci korektně tvrdit, že pokud bude mít následně za to, že si zadavatel vybral v zadávacím řízení dodavatele, který nespĺňuje kvalifikační předpoklady, má otevřenou cestu k tomu, aby rozhodnutí o výběru dodavatele napadl novým návrhem. Jak totiž poukazuje žalobce, on sám nebude mít možnost podat takový návrh, pakliže nepodal (z důvodu tvrzeného diskriminačního nastavení zadávací dokumentace) nabídku (srov. § 251 odst. 1 ve spojení s § 241 odst. 3 a § 47 odst. 1 a 4 zákona o zadávání veřejných zakázek).
48. Soud také dodává, že zákonnost zadávací dokumentace ve smyslu § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze případně dovozovat jen z toho, že ani dodavatel, kterého žalobce označuje za dodavatele preferovaného zadavatelem, eventuálně nepředložil referenci, která je v souladu s požadavky zadávací dokumentace. To by totiž do jisté míry mohlo vylučovat diskriminační charakter zadávací dokumentace, ne však, bez přistoupení dalších okolností, její nepřiměřenost.
49. Za zcela vhodnou nepovažuje ve vztahu k žalobci soud ani formulaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, dle které by žalobce, prezentující se jako odborník na relevantním trhu, měl být schopen svá tvrzení detailně podložit konkrétními informacemi o službách na relevantním trhu poskytovaných, ne jen obecnými tvrzeními. Dle názoru soudu je v této souvislosti důležité, že žalobce tvrdil, že příslušná reference na trhu neexistuje, a že on sám, jako osoba soukromého práva, není v takovém postavení, aby mohl komplexně zjišťovat situaci na daném trhu. V takové pozici žalobce skutečně mohl jen těžko dokazovat, že něco neexistuje (odlišná situace by byla, pokud by naopak tvrdil, že něco je), přičemž aktivitu, kterou vyvinul a návrhy, které v daném směru učinil, považuje soud za dostatečné. Je na žalovaném, jakožto na správním orgánu (orgánu veřejné moci) s příslušnými pravomocemi, aby v takové situaci řádně zjistil skutkový stav. Nadto nelze bez dalšího očekávat, že navrhovatel žalovanému všechny potřebné informace a podklady předloží v komplexní podobě „na stříbrném podnose“ a zcela tím zbaví žalovaného povinnosti vyvinout aktivitu za účelem řádného zjištění skutkového stavu.
50. Z výše uvedených důvodů se soud domnívá, že ve vztahu ke kvalifikačnímu požadavku v podobě EOP (k jeho nediskriminační a přiměřené podobě) se žalovaný nedostatečně vypořádal s důkazními návrhy žalobce, resp. nedostatečně zjistil skutkový stav, a že skutkový stav, který vzal žalovaný (potažmo předseda Úřadu) za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Již z těchto důvodů soud rozhodnutí předsedy Úřadu ruší dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrací žalovanému věc k dalšímu řízení.
51. Co se týká dalších (dílčích) námitek žalobce, ty se v podstatě odvíjejí od posouzení shora uvedené problematiky v dalším řízení před žalovaným, popřípadě ztrácejí vzhledem k důvodům tohoto rozsudku na relevanci. Proto se jimi soud detailněji nezabývá. To se týká zejména námitky, že předseda Úřadu ve věci rozhodl již čtyři dny poté, co žalobce podal vyjádření k podkladům rozhodnutí, jakož i argumentace, že věc nebyla posouzena rozkladovou komisí.
52. Rovněž otázka diskriminace zahraničních dodavatelů se odvíjí primárně od posouzení toho, zda v souladu s požadavky § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek vůbec bylo vyžadování EOP. V situaci, kdy by takový požadavek byl skutečně přiměřený, nediskriminační a i jinak konformní s předmětným zákonem, ovšem soud má za to, že požadavek na prokázání zkušeností s českou

právní úpravou (zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví a související právní regulaci) je racionální a odůvodněný. Sám o sobě totiž nediskriminuje zahraniční dodavatele, neboť i oni mohou mít zkušenosti s českou právní úpravou – nadto žalobce ani zahraničním dodavatelem sám není, pouze měl zájem uplatnit referenci od slovenského zadavatele, pro kterého realizoval zakázku (žalobce tedy v podstatě hájí práva jiných subjektů, než je on sám, i když jistou „sekundární“ relevanci jeho námitky mají i ve vztahu k němu). V těchto ohledech soud přiměřeně odkazuje na závěry žalovaného a předsedy Úřadu, se kterými se ztotožňuje (soud ovšem zdůrazňuje, že tak činí s výhradou, která prvotně závisí na posouzení oprávněnosti samotného EOP jakožto kvalifikačního předpokladu).

53. Soud dodává, že na věci nemohla nic změnit ani argumentace osoby zúčastněné na řízení, a to již proto, že její stanovisko v podstatě kopíruje závěry žalovaného (resp. předsedy Úřadu). S těmi se přitom soud vypořádal výše.
54. Na okraj pak soud zmiňuje, že mu žalovaný předložil správní spis v elektronické podobě na trvalém nosiči dat. Ačkoliv se na základě toho mohl soud seznámit s relevantními podklady a nezpochybňuje úplnost takto postoupeného spisu, je třeba konstatovat, že se jednalo spíše o „sebrání“ příslušných listin než o řádný odraz originální podoby správního spisu, neboť dané dokumenty nebyly uspořádány chronologicky, abecedně či podle jiného jednoduše identifikovatelného klíče, potažmo jejich označení ne vždy umožňovalo usuzovat na obsah takového elektronického dokumentu; takový obrázek „správního spisu“ dokresluje absence spisového přehledu. Soud proto do budoucna apeluje na žalovaného, aby předkládal elektronický spis v potřebné kvalitě – v tomto směru přiměřeně odkazuje na závěry formulované již v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 1997, sp. zn. 6 A 401/96 (dostupném např. pod ASPI ID: JUD19898CZ). Vrchní soud v Praze zde dospěl k závěru, že nesourodá změt písemností správního úřadu, vztahujících se k věci, která není utříděna (podle hlediska věcného, chronologického, podle toho, zda pochází od soudu, správního orgánu nebo účastníka řízení, ani jinak) není správním spisem, přičemž takový svazek listin soud vrátí jeho původci a usnesením mu uloží, aby z něj utvořil správní spis s připojeným spisem soudním a přílohami účastníků řízení a soudu jej předložil (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36, dostupný na www.nssoud.cz).

VI. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí předsedy Úřadu podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný (předseda Úřadu) právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se tak tedy bude třeba podrobně zaměřit na řádné zjištění skutkového stavu (doplnění dokazování tak, aby na základě konkrétních skutkových okolností bylo možné usuzovat na to, zda je požadavek na předložení EOP jako kvalifikačního předpokladu zákonný), resp. bude v tomto ohledu třeba se podrobně vypořádat s námitkami a návrhy žalobce.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
57. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání soudu) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani

(21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na vydání předběžného opatření). Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

58. Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spočívající ve čtyřech úkonech advokáta a s tím spojenými režijními paušály. Advokát žalobce uvedl, že nad rámec shora uvedených úkonů nárokuje odměnu za podání žaloby, poradu s klientem v návaznosti na vyjádření žalovaného, poradu s klientem před jednáním v návaznosti na vyjádření žalovaného a za podání repliky. Zde musí soud uvést, že předložená plná moc je datována dnem 26. 11. 2019. Žalobu přitom soud obdržel již dne 17. 6. 2019, přičemž je podána na hlavičkovém papíře samotného žalobce a je podepsána předsedou a místopředsedou představenstva žalobce. Obdobně repliku ze dne 31. 10. 2019 podepsal předseda představenstva žalobce. Z tohoto pohledu vůbec není zřejmé, jak se na koncipování těchto podání podílel žalobcův advokát, když navíc, jak soud zdůrazňuje a připomíná, příslušná plná moc je až ze dne 26. 11. 2019. Obdobně tak soud nemůže přiznat náhradu nákladů řízení za tvrzený úkon spočívající v poradě s klientem v návaznosti na vyjádření žalovaného – žalovaný se k věci vyjádřil již dne 22. 7. 2019 a repliku žalobce podal dne 31. 10. 2019, tedy opět před udělením plné moci. Co se týká porady s klientem před jednáním, považuje soud tento úkon za „konzumovaný“ úkonem spočívajícím v převzetí a přípravě zastoupení – soud v této souvislosti opět připomíná, že plná moc je z 26. 11. 2019 a jednání ve věci proběhlo dne 27. 11. 2019. S ohledem na výše uvedené tedy soud nemohl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení spočívající ve čtyřech úkonech specifikovaných v tomto odstavci.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu